

Het volgen van Christus

door: H. Rossier

Johannes 1:14-52

In Johannes 1 wordt de heerlijkheid van Christus op bijzondere wijze onthuld. Dit hoofdstuk is zo samengesteld dat alle heerlijkheden van Christus daarin aan bod komen in een tafereel dat reikt van eeuwigheid tot eeuwigheid (vgl. Kol. 1 en Hebr. 1). Iemand die Johannes 1 begrijpt, kent *'Hem die van het begin af is'*. Dat betekent dat hij de volle kennis van Zijn Persoon geniet. In vers 14 wordt van Hem gezegd: *"En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader) vol van genade en waarheid"*. Als iemand tot deze kennis is gekomen van het karakter van Christus, heeft hij het geestelijke niveau van een 'vader' bereikt (1 Joh. 2:13-14). Hij is iemand die de heerlijkheden van Christus heeft leren kennen en de verschillende aspecten daarvan heeft beschouwd; hij kent Hem die van het begin is.

Wij zien Christus in dit hoofdstuk respectievelijk:

1e als God: de volmaakte uitdrukking van Gods gedachten, *"het Woord"* (vs. 1).

2e als de Schepper: *"Alle dingen zijn door Hem geworden, en zonder Hem is niet een ding geworden dat geworden is"* (vs. 3).

3e als het Licht: Hij wordt ons voorgesteld als de personificatie van één van de beide goddelijke wezenskenmerken. Hij stelt alle dingen in het licht, *"en het leven was het licht van de mensen"* (vs. 4).

4e als het Woord dat vlees geworden is: God is Mens geworden en heeft onder ons gewoond. En dat Woord is vol van genade en waarheid, de twee kenmerken die de liefde vormen.

5^e als het Lam van God: die heerlijkheid wekt de bewondering op van Johannes de Doper. Hij herhaalt niet dat Hij het *licht* is of het *leven*, maar wel zegt hij: *"Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt"* (vs. 29), en even later: *"Zie, het Lam van God"* (vs. 36). Hij aanschouwt Hem in de waarde van het werk dat Hij zou volbrengen als Degene die de zonde wegneemt en God genoegdoening schenkt. Hij ziet de uitgestrektheid van het volbrachte werk en het Lam dat het eens voor altijd heeft volbracht. Hij ziet Hem ook als Degene waarop de Heilige Geest neerdaalt, opdat Hij met de Geest zou dopen.

6^e als het Middelpunt van samenkomen (vs. 40). De Heer was de Enige die het recht had het middelpunt van alle verlost en te worden. Johannes de Doper wist dat hij dit middelpunt niet kon zijn; zodra hij dan ook de Heer Jezus heeft gezien, wijst hij zijn discipelen op Hem. *"Hij (de Heer) vond Filippus; en Jezus zei tot hem: Volg Mij"* (vs. 44). Hij alleen heeft het recht tegen iemand te zeggen: *"Volg Mij"*. Er is maar één Persoon die wij moeten volgen en dat is Christus. Hij is de Messias, de Koning van Israël, de Zoon van God.

7e als de Zoon des mensen: *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg je: Je zult van nu aan de hemel geopend zien en de engelen van God opstijgen en neerdalen op de Zoon des mensen"* (vs. 52). De Zoon des mensen verenigt hemel en aarde. Hij zal in het Vrederijk Degene zijn waarop de hemel neerziet en de engelen neerdalen om Hem te dienen. Hij is de *Enige* die deze band tussen de hemel en de aarde kan zijn.

Zo openbaart de Heer Jezus Zich aan ons en als wij de verschillende aspecten van Zijn heerlijkheid kennen, zijn wij gegroeid van de fase van kinderen, die gevoed moeten worden met melk, via de fase van jongelingen, tot die van een volwassen man, die Hem kent die van het begin af is.

Wij nemen in deze wereld de positie in van *getuigen*. Johannes de Doper getuigde elke keer van Hem. Bij iedere nieuwe openbaring van het karakter van Christus sprak de heraut daarvan. Er was geen grotere profeet dan Johannes, zegt de Heer Jezus, en toch zegt Johannes van zichzelf dat hij niets was. Niets anders dan een *geluid*, de *stem* van een roepende in de woestijn. Hij was dus de roepstem van God, want God riep in de woestijn en gebruikte hem. Maar hij verdween op de achtergrond, zoals ook juist was. Johannes was bewonderenswaardig vanwege zijn geloof, zijn meegevoel, zijn belangstelling en bewondering voor de Persoon van de Heer; maar hij moest zichzelf wegcijferen, wilde hij verwerkelijken Wie Christus is, ja, zelfs verdwijnen. Zodra wij de volmaaktheden van Christus zien, moeten wijzelf verdwijnen. Johannes getuigt alleen maar en verdwijnt als de Heer het hele toneel vervult.

De verschillende getuigenissen van Johannes zijn belangrijk. Hij getuigt van Christus, van de waarde en de grootheid van Zijn werk. Hij getuigt op de eerste

plaats van Hem als het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt. Het zonde-vraagstuk zou door Hem opgelost worden. Daarna getuigt Johannes van de doop met de Heilige Geest, die het onderpand van onze erfenis is en Degene die ons leert en leidt. Zonder de Geest zouden wij gescheiden blijven van God en zouden wij onze relatie met God niet kennen, of iets wat Christus betreft. Aan de ene kant gaat het dus om de gave van Christus aan het kruis; aan de andere kant zendt God ons de Heilige Geest, die ons de dingen van boven onderwijst en die ons *verzegelt* van Godswege, als de bevestiging die God ons geeft dat wij Hem voor altijd toebehoren.

Om te getuigen van de Heer, moeten wij Hem kennen. Dat deed Paulus, die grote getuige van Christus. Hij ontdeed zich van alles wat hem hinderde. Hij beschouwde die verhinderingen als vuilnis en wilde niet bezig zijn met de dingen van de aarde. Onze harten kennen die dingen maar al te goed en wij kennen Christus te weinig. Als men iemand zou vragen wat er in zijn kamer staat, zou hij een boek kunnen vullen. Maar als men vraagt hetzelfde te doen ten aanzien van zijn echte vaderland, de hemel, zou hij misschien maar een halve bladzijde nodig hebben. De kennis van de aardse dingen hindert onze voortgang in de kennis van Christus en dat schaadt het getuigenis dat we van Hem moeten geven.

Johannes zegt: “*En ik kende Hem niet*” (vs. 33). Maar nadat Hij aan hem is geopenbaard, zegt hij: “*En ik heb gezien en getuigd dat Deze de Zoon van God is*” (vs. 34). Tegen de menigten zegt hij: “*(...) midden onder u*

staat Eén die u niet kent” (vs. 26). Dat wil zeggen: u gaat voort Hem *niet* te kennen, die in uw midden is.

Nog iets. Net zoals de discipelen van Johannes moeten wij de Heer Jezus *zoeken* om te verblijven waar Hij woont. De Heer stuurt deze mannen niet weg. Hij stuurt nooit iemand weg. Hij zegt: “*Komt en u zult het zien. Zij kwamen dan en zagen waar Hij verbleef, en zij verbleven die dag bij Hem*” (vs. 40). Zij brengen daar de dag door. Wij bevinden ons midden in de nacht, maar er is een plaats waar de Heer Jezus verblijft en wij worden net zoals de discipelen van Johannes uitgenodigd daarheen te gaan en te leven in de gemeenschap met de Heer. Daar zijn schatten voor het hart en spoedig zullen wij in het volle licht wonen, waar Hij nu al is.

Wij moeten dus Jezus volgen. “*Volg mij*”, zegt Hij en wij moeten in Zijn voetstappen wandelen. Voetstappen van heiligheid, reinheid, goedheid, genade, liefde, met belangstelling en meegevoel voor anderen. Dat moeten wij in praktijk brengen. Zijn weg volgen, dat betekent *gescheiden van de wereld* te leven. De wereld kan dit pad niet gaan, dat Hij is gegaan; zodra onze voeten dat pad verlaten, staan wij in de wereld. Als wij bij ons handelen, spreken, in alles wat we doen, steeds de vraag stellen: ‘Hoe zou de Heer Jezus dit doen? Hoe zou Hij spreken?’ dan zou de wereld niets meer tegen ons kunnen doen, want de wereld heeft geen vat op een hart dat met de Heer Jezus en Zijn wandel vervuld is. Wij verwerklijken deze dingen pas, als onze harten zich inspinnen om de Heer Jezus te leren kennen als Degene die van het begin af is.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1950-302](#)

Titel: [Suivre Christ](#)

© Oude Sporen 2007